

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

La llentia xerraire

Era el primer dissabte de primavera i el pare va decidir que, com que encara feia fresqueta, faria llenties per dinar. Va preparar tots els ingredients i quan va tenir fet el sofregit de ceba i tomàquet i l'aigua ja bullia, va obrir el paquet de llenties per abocar-lo a l'olla. Allà dintre van anar a parar totes les llenties menys una que va caure damunt del marbre. El pare va remenar l'olla i va anar cap al balcó, on es va asseure a llegir el diari mentre el menjar feia "xup-xup".

LLENTIA XERRAIRE—**Ajudeu-me, amigues meves!!! M'han deixat aquí sola! Aquest bon home ha badat i damunt del marbre m'he quedat...** —anava cridant la llentia.

LLENTIA 1—**No podem ajudar-te, vinga, espavila't i entra dins l'olla.**

Deien les altres llenties

LLENTIA 2—**D'aquí a una estona estarem cuites i tu quedaràs massa dura.**

LLENTIA 3— **Entra a l'olla, afanya't!**

LLENTIA XERRAIRE—**Ja ho voldria, però per aquí no hi ha ni una ànima, no puc demanar ajuda a ningú, qui em sentiria?**

De sobte, va refilar una veueta dolça que parlava amb el pare. Era la nena de la casa, la Paula.

PAULA—**Pare, què dinem avui?**

PARE—**Llenties, que tenen moltes proteïnes.**

PAULA—**Ecs! Llenties? Si ja és primavera! A més no m'agraden!**

PARE—**Doncs sí que ho sento, Paula, perquè això és el que dinarem avui.**

La Paula va marxar ràpidament cap a la cuina. I mentre ensumava la flaire de l'olla que bullia es repetia:

PAULA—**No me les menjaré, no me les podré menjar.**

Aleshores va ser la nena qui va sentir parlar algú:

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

LLENTIA XERRAIRE—Nena, bufona, que em sents?

PAULA—Papa, que em dius res?

PARE—No Paula, bonica, llegeixo el diari

La Paula estava convençuda que algú havia parlat.

LLENTIA XERRAIRE—No en farem res d'aquesta nena —va remugar la llentia. I va insistir—: Nena, escolta'm, et parlo des del marbre. Sí, sí, mira'm, soc aquesta llentia que tens davant.

La Paula va acostar el nas a la llentia i amb la boca oberta, perquè encara no sabia si somiava o no, li va dir:

PAULA—Però tu parles?

LLENTIA XERRAIRE—Sí que parlo i escolta'm bé, que no puc perdre temps. Agafa'm i fica'm a l'olla.

PAULA—Mira, llentia, jo no sabia que podíeu parlar!

LLENTIA XERRAIRE—Mira Paula, només parlem quan fa molta falta. El teu pare m'ha deixat caure sense adonar-se'n quan abocava el paquet de lleties a l'olla. Si no m'hi fiques dins amb les meves amigues, aniré a parar a les escombraries en comptes d'anar a una de les vostres panxones.

PAULA—A mi no m'agraden les lleties.

LLENTIA XERRAIRE—Que no t'agradem? Que jo no t'agrado?

PAULA—Bé, tu ara sí, però quan estiguis cuita ja no sabré qui ets.

LLENTIA XERRAIRE—Paula, reina, només et puc dir que les lleties som molt bones per a la salut, que tenim molt de ferro, que és un mineral que el teu cos necessita per créixer sa i fort. Si em fiques a l'olla de seguida, les meves amigues i jo podrem acabar juntes el camí que vam començar i t'asseguro que aniré a parar al teu plat.

PAULA—Sííí? I com ho faràs per saber quin és el meu plat?

LLENTIA XERRAIRE—Jo no ho sabré, però tu em trobaràs

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

PAULA—**I com et reconeixeré?**

LLENTIA XERRAIRE—**Perquè em veuràs d'un color diferent. Jo soc la llentia més gustosa del paquet i si no entro de seguida a l'olla, el teu pare es pensarà que ha cuinat malament, així que fica'm a l'olla i busca'm quan tinguis el teu plat.**

PAULA—**Està bé, xerraire, està bé!** —va exclamar la Paula una mica cansada de sentir-la. I va agafar la llentia amb els seus ditets menuts i la va ficar a l'olla tot movent la maneta dient:

PAULA—**Adeuu!**

Quan el pare va cridar la Paula per parar taula, hi va anar obedient. Tenia ganes de saber què se n'havia fet d'aquella llentia.

El pare va omplir dos plats amb la mirada atenta de la nena, quan la nena hi va veure una llentia groguenca, va dir de sobte:

PAULA—**Aquest plat és per a mi!**

PARE—**No m'havies dit que no t'agradaven les llenties?**

PAULA—**Això era abans, ara sí que m'agraden.**

I sense saber mai si aquella conversa amb la llentia havia estat real o fruit de la seva imaginació, la Paula va començar a menjar llenties i li van agradar d'allò més!

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Els petits

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres